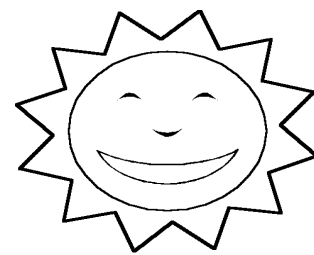

PROMYCZKI ZNAD

WISŁY

Gazetka Przedszkolna nr 11 w Grucznie

„Listopad” Jan Brzechwa

*Złote, żółte i czerwone
opadają liście z drzew,
zwiędłe liście w obcą stronę
pozanosił wiatru wiew.*

*Mgły na polach, ciemność w lesie,
drga jesieni smutny ton,
przyjdzie wieczór i przyniesie
sny i mgły, i stada wron.*

*Nasza chata niebogata,
wiatr przewiewa ją na wskroś,
i przelata i kołata,
jakby do drzwi pukał ktoś.*

*Wyjść się nie chce spod kożucha,
błady promyk światła zgasł,
dmucha plucha-zawierucha,
zimno, ciemno, spać już czas.*

*W mokrych cieniach listopada
może ktoś zabląkał się?
Nie, to tylko pies ujada.
Pomyśl także i o psie.*

*Strach na wróble wiatru słucha,
sam się boi biedny strach,
dmucha plucha-zawierucha, całe szyby stoją w łzach.*

*Jakiś wąty wóz na szosie
ugrzął w błocie aż po oś,
skrzypią, jęczą w deszczu osie,
jakby właśnie płakał ktoś.*

KĄCIK DLA RODZICÓW

Koncentracja uwagi u dziecka w wieku przedszkolnym

Koncentracja jest umiejętnością którą można rozwinąć poprzez odpowiednie ćwiczenia.

Zadajemy sobie pytanie: Dlaczego warto ją ćwiczyć i rozwijać? Ponieważ koncentracja jest kluczem do lepszej pamięci, efektywnej nauki, pracy, osiągania sukcesów życiowych a nawet zdrowia zarówno psychicznego jak i fizycznego. Koncentracja, to umiejętność skupienia i utrzymywania uwagi na ściśle określonych zadaniach czy zagadnieniach. Umiejętność ta rozwija się stopniowo w toku życia dziecka. Dziecko w wieku 2- 4 lat potrafi skupić uwagę na okres 5 - 15 minut, w wieku 5 - 6 lat na około 20 - 30 minut, w momencie rozpoczęcia nauki okres ten stopniowo się wydłuża.

Koncentracja uwagi u dzieci jest selektywna i krótkotrwała. Małym dzieciom trudno skupić się dłużej na jednym zadaniu, chyba że stanowi to przedmiot ich zainteresowania. Wówczas mogą „oddać się bez reszty” wykonywaniu jednej czynności.

Co wpływa na koncentrację?

- Dystraktory – to wszelkiego rodzaju bodźce, które odciągają naszą uwagę od tego, na czym chcemy być skupieni np. hałas, jaskrawe kolory w pokoju, włączony telewizor lub radio, nasze własne myśli itp. Starajmy się ich unikać.
- Motywacja i pozytywne nastawienie – warunek konieczny do włożenia wysiłku w realizację (szczególnie trudnego) zadania.
- Przerwy – nawet krótki odpoczynek pozwoli na efektywniejszy powrót do zadania.
- Dieta – należy pamiętać o zdrowym odżywianiu i piciu odpowiedniej ilości wody.
- Sen – kiedy jesteśmy wyspani i wypoczęci, osiągamy lepsze efekty.
- Ćwiczenia – koncentrację można usprawniać dzięki odpowiednim ćwiczeniom.

Przykłady ćwiczeń dla dzieci

- Układanie puzzli.
- Wskazywanie części ciała. Nazywamy szybko i wskazujemy na sobie części ciała. Dziecko ma robić to samo na sobie. Dla zmylenia co jakiś czas wskazujemy część ciała inną, niż wymieniamy – zadaniem dziecka jest wskazywać prawidłowo na podstawie usłyszanej instrukcji słownej.
- Powtarzanie usłyszanego rytmu. Dziecko ma za zadanie wysłuchać rytmu zademonstrowanego przez osobę dorosłą (np. za pomocą dzwonek, bębenka lub kłaśnięciami), a następnie wystukać go samodzielnie.
- Odgadywanie kształtów. Rysujemy na plecach dziecka figury geometryczne lub proste obrazki. Dziecko ma za zadanie odgadnąć rysunek lub narysować odpowiedź na kartce (starszym dzieciom można pisać literki i proste słowa).
- Znikający przedmiot. Rozkładamy przed dzieckiem, w jednej linii, kilka przedmiotów. Dajemy mu chwilę na dokładne przyjrzenie się kolejności ich ułożenia. Zasłaniamy dziecku oczy, a następnie zabieramy jeden z nich. Zadaniem dziecka będzie odgadnąć, który przedmiot został zabrany. Można również zmienić kolejność przedmiotów.

- Ćwiczenia z zakresu kinezylogii edukacyjnej metodą Paula Dennisona (są to proste ćwiczenia fizyczne wymagające skupienia i doskonalące pracę mózgu).
- Rymowanki – nauka krótkich rymowanych wierszyków, wyliczanek, również z wprowadzaniem towarzyszących temu gestów.
- Rozwiązywanie krzyżówek, rebusów, zadań typu: znajdź 10 szczegółów, którymi różnią się obrazki, układanie puzzli, itp.
- Zabawa w „automatycznego pilota” – dziecko z zawiązanymi oczami musi przejść przez pokój, omijając rozłożone na dywanie przeszkody, kierując się jedynie wskazówkami rodzica: np. „zrób 2 małe kroki w przód, zatrzymaj się, obróć się w miejscu w lewo i przejdź dwa tip-topki, zatrzymaj się i obróć się w prawo...”
- Gry „papierowe” np. statki, kółko i krzyżyk, państwa-miasta.
- Gry planszowe, szczególnie warcaby, szachy oraz „chińczyk”.

Gry z przemocą - jak wpływają na dzieci?

Intensywne granie w gry zawierające przemoc może wpłynąć na wzrost agresywnego zachowania. Ryzyko jest większe dla małych dzieci. Ważne jest jednak to, w jakiej grupie funkcjonuje dziecko i czy ma dobre kontakty z otoczeniem. Badania potwierdziły, że intensywne granie w gry, w których dziecko wciela się w uczestnika akcji, podczas której należy bić się, strzelać, gonić kogoś, walczyć, może prowadzić do eskalacji zachowań agresywnych.

Jeśli chodzi o dorosłych, okazało się, wskutek tych gier powszednie przemoc. Badania Brada Bushmana przeprowadzane na dorosłych ludziach wykazały, że 20-minutowe granie w taką grę u wielu graczy podnosiło gotowość do agresji w sensie emocjonalnym. Jednocześnie zmniejszała się gotowość do udzielania pomocy realnemu człowiekowi. Czy każde dziecko, które gra będzie bardziej agresywne?

Nie. Decyduje o tym szereg czynników, ale na pewno narażone na nie są dzieci, które nie mają dobrych kontaktów rówieśniczych, nieuczestniczące w rzeczywistych zabawach, podczas których mają okazję się przekonać, że bicie boli, a zachowanie agresywne w zabawie skutkuje brakiem przyjaciół.

Dzieci, które mają tego typu weryfikację w życiu realnym, przekonują się, że wzorce zachowań z gier nie są skuteczne.

Uwaga!

Z ogólnej teorii agresji opracowanej przez Craiga Andersona wynika, że walka wywołuje pobudzenie o charakterze fizjologicznym. Dzieje się tak także wtedy, kiedy walka jest wirtualna. Duża podatność na uczenie się wzorców agresywnego zachowania występuje u dzieci w wieku od czterech do 10 lat.

Czy dziecko uczy się w grach agresywnego zachowania?

Tak. Gra, w której używa się przemocy, aby być skutecznym, jest formą powtarzalnego ćwiczenia. Jeśli gra się wiele razy, naturalnym tego skutkiem – zgodnie z teorią uczenia się - jest nabywanie określonych nawyków. Uczestnik gier musi szybko podejmować decyzje, a ich brutalność, dążenie do unicestwienia przeciwnika, są nagradzane. W ten sposób dziecko uczy się schematów zachowań, nie zdając sobie sprawy z tego, że są one ryzykowne w realnym życiu.

Choć środowisko gry nie jest prawdziwe, to gracz przyzwyczaja się do takich zachowań, i - kiedy znajduje się w podobnej, ale rzeczywistej sytuacji - łatwiej mu sięgnąć do nawyków, których nabył w grze, np. zareagować na prowokację agresywnym słowem czy atakiem fizycznym. Uczeniu się pewnych zachowań sprzyja też fakt, że granie wywołuje silne emocje, a te sprzyjają przyswajaniu sobie określonych wzorców.

Co można zaoferować dzieciom zamiast gier z przemocą?

Dobrze jest zapewnić dziecku rzeczywistą rywalizację, np. w sporcie. Niezależnie od tego, jaka ma być to rywalizacja, istotne jest, by obowiązywały w niej reguły. Nawet w sportach polegających na wykorzystywaniu przewagi fizycznej, czyli boksie, judo, karate czy zapasach, obowiązują reguły, według których się zwycięża.

Najlepiej oczywiście, jeśli dzieci nie grają w gry komputerowe zawierające przemoc.
JW, zdrowie.pap.pl

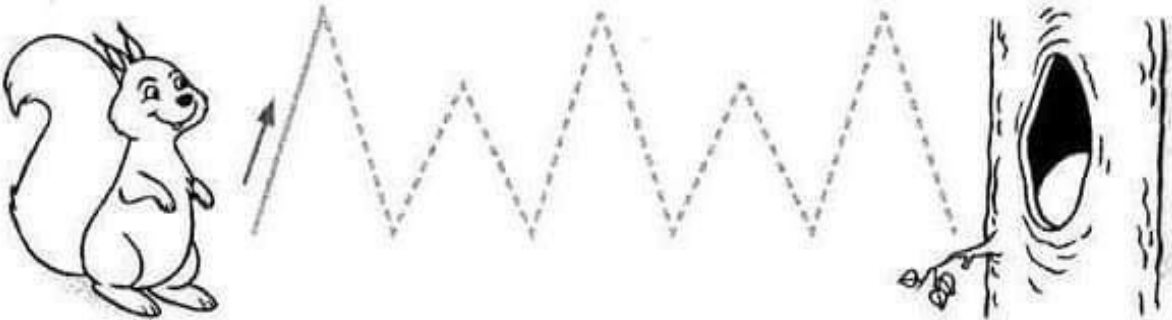
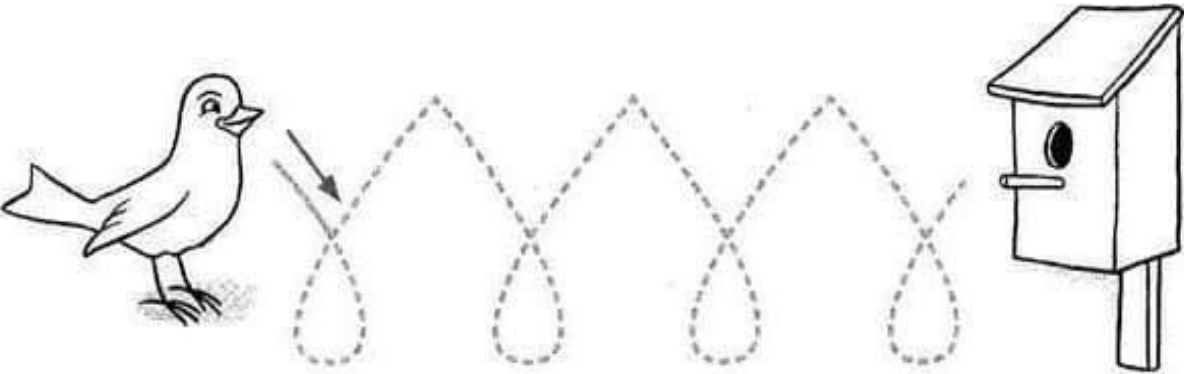
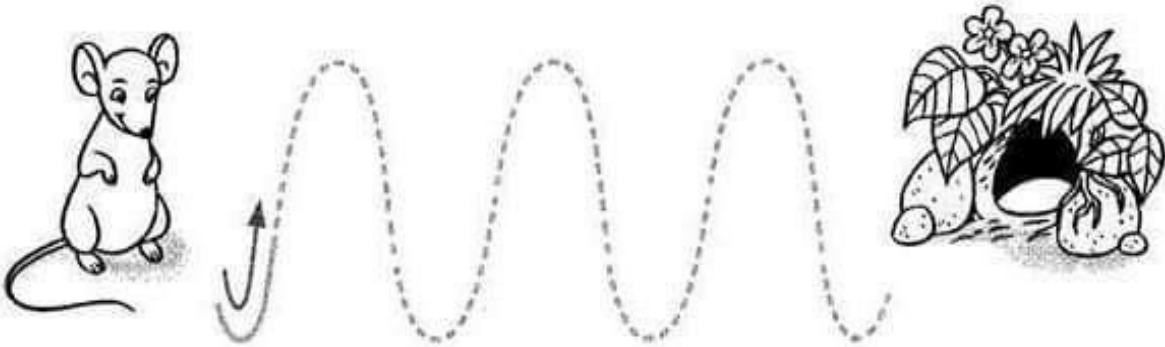
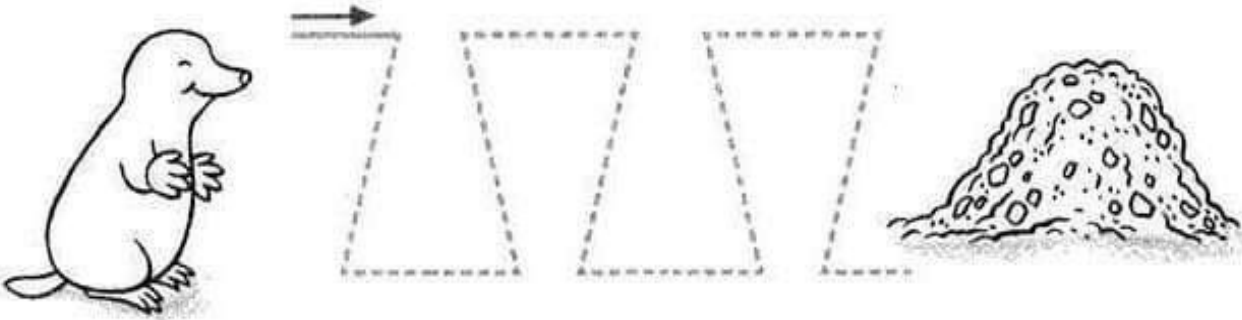

KĄCIK DLA DZIECKA

1. Pokoloruj rytm według wzoru

2. Ćwiczenie grafomotoryczne.

Zamaluj tyle kótczek, ile sylab mają poszczególne wyrazy.

○ ○ ○ ○ ○

○ ○ ○ ○ ○

○ ○ ○ ○ ○

○ ○ ○ ○ ○

○ ○ ○ ○ ○

○ ○ ○ ○ ○

○ ○ ○ ○ ○

○ ○ ○ ○ ○

○ ○ ○ ○ ○

○ ○ ○ ○ ○

○ ○ ○ ○ ○

○ ○ ○ ○ ○

www.akademianiemanudka.pl

